

Ole Lubrig. 14
København

S. 24. 9. 98.

Kære Ven og Mester!

Tak for dit indholdsrige Brev
og Tak for Fotografiet.

Du ser, at jeg i "Vort Land"
citerede en Artikel om Dig i
"Morgenbladet" og gav den Adresse
til mine danske Medskribenter.

Jeg anser dette for den mest
benyttede måde, idet jeg
fandt det klogest ikke at gaa
angribende til Værk overfor
den Suedskriver, deres vilde jeg
maade din gave hem en Læsekommen
Lejlighed til en Polemik, hvori
kan yderligere vilde spy Galden.

Artiklen var saa indlysende foruiftig
i sit Resonnement og slog derud en
^{eftersydelig}
Bom for hele denne skandaløse
Pressefølgelse, at yderligere Angreb
maatte synes umulige. Men maade
er Jeres røde Musik-Seminarist
ikke fiffig nok til at russe Sætte og
saa nok til at fortsætte. Men trost
Dig, hans Artikler vil dride enten
i Foragt eller i Latter.

Dit Navn er for stort til i
mindste Maade at kunne lide Plads
af slige Tracasserier, der høre
Djævel til, og som, hvis de overhovedt
kinder, da kinu noteres i Historien
som Curiosum - til Fordel for Dig.
Dine Fortjæmter af "den første
nordiske Musikfest" er en uomstødelig
Kendsgjerning, Du har dermed sat
en Markspæl i nordisk Musikhistorie,

og den derfor kan selv de mest
hadde Auger ikke berøve dig
et Gran af.

Du har iunthertid gjort Klogt i
ikke at svare, og den Taktik vil du
selvfølgelig fortsætte. Men selv for
den Taprette er Koppertid dog i
Langden en uheldig Ting, og jeg
foretrak godt, at disse Auger, der
paa Trods af al menneskelig Fornuft,
vel stadig fortsætter, maas irritere.
Det kræver dig at være Gvstend
for en sa irelfardig Behandling
i dit eget Hånd, især da du ved,
hvilke lavsjaledige Motiver, der
ligger bagved, derfor: had være
at løse de Bløde. Det indvirkede
for meget paa dit Humør og
maaske ogsaa paa din Arbejdslyst
det sidste vilde være aabenbar Lynd.

ti for de faa, hvem Gudterne har
benådet, er det en hellig Pligt
at holdt Sanden fri for alt, hvad
der kan tynde den mod Fjenden.

Du maa op over Skyerne igen, der
hvor Himlen altid er blå, og lad
mig - i alle Fjenders Navn - det
gale Minderbart være og visse sin
galt kan ordrer. Det kommer dig ikke ved.

Kom mig ned til os, der har
du Ro, sanden som vi ogsaa kunde
have det oppe i det herlige Norge.

Fy langst migst efter rigtig
at tage fat igen. Nu skoven jeg
ikke mere i Bløde, er ikke forstændt
langt, som mig gaaer jeg til Vejro.

Mange Høstner til Fri Næva
og per mærkest Gensyn

Din Kærlige

Afred Toffe